

El dimoni dels Cossiers

Biel Simonet Pons (text i il·lustracions)

A en Jaume, cossier i també dimoni. Dimoni i també cossier.

Aquest conte va ser escrit amb motiu de la III Marató de Contacontes de Sant Roc a Alaró (any 2017).

EL DIMONI DELS COSSIERS

Hi havia, fa molt de temps, quan encara no hi havia mòbils, ni ordinadors, ni cotxes, en una època en que tothom era bon al·lot i ningú duia dolentia, ni robava, ni xerrava malament, ni es pegava, on tots els nins i nines feien cas al seus pares i mares, i regnava la pau al món, uns dimonis que vivien a l'infern.

Allà es va decidir fer una reunió on el dimoni cucarell, que era el més gros, fort i dolent, va anunciar:

- Això no pot ser! No pot ser que hi hagi tanta bondat pel món! Haurem de pujar de l'infern i ensenyar a tots els nins i nines a fer dolenties!

I així ho feren. Varen començar a comparèixer dimonis de tota casta: Grans, petits, diables i diablesses, amb les banyes recargolades, amb els banyons petits ben enrevisclats, sense banyes, amb forques i fins i tot, alguns que treien foc per la boca. Es varen repartir per tots els pobles de Mallorca a fer malifetes, dolenties i polissonades.

Però a Sa Pobla hi vivia un home que nomia Toni, que era tan i tan bon al·lot que pareixia un sant. I li deien Sant Antoni.

Idò Sant Antoni, quan va veure que hi havia tanta dolentia escampada en el món, va decidir anar a xerrar amb aquell dimoni gros, fort i dolent, i li va proposar un tracte:

- A mem, vos pos unes missions: Tu i jo jugarem una partida de cartes. Si jo guany, tots els dimonis tornareu a l'infern i ens deixareu tranquils. I si tu guanyes vos deixarem seguir fent totes les dolenties que vulgueu.

Aquell dimoniot no s'ho va pensar gaire i va contestar-li:

- Au idò, fet! Podem jugar a trenta-u!

(Trenta-u és un joc en el qual se reparteixen cartes a cada jugador i guanya el que, quan sumen el seu valor, s'acosta més a trenta-un sense passar-se)

Es posaren a jugar, varen repartir les cartes i:

«Sant Antoni i el Dimoni
jugaven a trenta-u,
el Dimoni va fer trenta,
Sant Antoni trenta-u»

Sant Antoni va guanyar! I per això tots els dimonis que hi havia escampats per tot varen haver de retirar-se amb la coa davall de les cames, cap a l'infern.

Tots? No! En varen quedar uns quants d'amagats. A sa Pobla, a Muro, a Manacor, a Montuïri, a Algaida i a altres racons de l'illa. Fins i tot, a Alaró en varen quedar uns que feien molt de foc i fum.

Davall un penya-segat del Castell d'Alaró també en va quedar un de despistat que nomia Rafel.

A en Rafel no li agradaven ni el foc, ni el fum ni el renou dels petards. Era un dimoni bon al·lot i volia quedar, però no sabia a què dedicar-se. Va anar a veure a Sant Antoni i li va demanar consell:

- A mem, jo no vull tornar a l'infern. Què puc fer?

I Sant Antoni li contestà:

- Pots quedar aquí a Sa Pobla amb jo, i m'ajudaràs quan organitzem les festes.

I així ho va fer. Però va ser un desastre! Aquelles espinagades, llagonisses i botifarrons tan coents no li varen anar bé a la delicada panxa d'en Rafel.

Quan Sant Antoni ho va saber, li va recomanar que anàs a Palma, que era una ciutat més gran on segur hi trobaria feina. I així ho va fer. Va pujar al tren i amb un tres i no res, es va presentar a l'ajuntament de Palma. Va entrevistar-se amb la batlessa que li va dir:

- L'únic dimoni que tenim a Palma és la mascota del Mallorca: en Dimonió! Tal vegada necessiti un ajudant.

- Noooooo! - va dir en Rafel - Jo no som del Mallorca! Jo som balearico! No hi vull anar per Son Moix!

Quan va sortir de l'ajuntament va trobar, just davall l'olivera de la plaça de Cort, dos homes a damunt un carro que anaven a dinar a Algaida, a un restaurant que es deia «Cal

Dimoni».

En Rafel els digué:

-Què puc anar amb voltros? En aquest restaurant que anau, amb aquest nom, tan de bo me donaran feina!

Dit i fet, s'enfilaren a les costes de Xorrigo cap a Algaida. Però allà tampoc hi va haver sort. L'amo de «Cal Dimoni» li contà que allà ja en tenien un que sempre guaitava per Sant Honorat i per Sant Jaume i que no en volien cap altre.

Amb això, en Rafel se'n va recordar que a Alaró tenia un fill de cosí que pertanyia a una colla de diables i tal vegada el voldrien.

Va partir cap a Alaró i quan hi arribà els va trobar a tots dins d'una portassa amb Na Marranxa i na Marranxeta que planejaven la seva pròxima sortida. Però saps que en feien de renou, de foc, de fum i d'espines. A en Rafel allò no li va anar bé, tenia por i, trist perquè ja no sabia on anar, va decidir tornar a l'Infern.

Mentre caminava amb el cap baix va passar per davant el teatre d'Alaró i va sentir una melodia. Era la música d'un tamborino i un flabiol.

Si! Era la música dels cossiers. Sense adonar-se'n, fent dues passes i un bot, va entrar dins del teatre. Hi va trobar els cossiers que hi assajaven. Quan el veren li varen dir:

- A mem, a noltros ens falta un dimoni per a la nostra festa. Però ha de ser un de bon al·lot, que no faci por als infants, només hi ha de jugar i donar-los qualche ensurt. També ens ha de fer lloc per ballar i ens ha de fer bromes mentre duri la dansa. Què ho vols ser, tu?

-Clar que sí! - Va dir amb un gran crit d'alegria.

Immediatament, més content que un gínjol, es va posar a ballar amb ells.

I des d'aquell moment ha ballat sempre, el darrer dissabte de maig a Los Damunt i el dia de Sant Roc a tots els carrers del poble, amb els cossiers d'Alaró.

I conte contat, conte acabat.

